

personel kanunu üzerine

Personel Kanunu tasarısının meclise getirilip, basına açıklanması ile birlikte, bu tasarıya karşı direnişler de başladı. Teknik personelden, PTT çalışmalarına; sağlık personelinden, astsubay ailelerine kadar geniş memur kitleleri tasarının getirdiği malî hükümlere karşı demokratik hak istekleriyle yürüyüşler, boykotlar, toplantılar düzenlediler. Yeterince örgütlü ve — uzun vadede hedefler konusunda — bilinçli olmamakla birlikte memur kitlelerinin ve özellikle teknik personelin kitle hareketi konusunda gösterdiği olumlu gelişmeyi belirtmek zorunludur. Öte yandan bazı yanlış görüşler ortaya çıkarak zaman zaman hareketi etkiledi. İktidar çevrelerinden hareketi durdurma, hedefinden saptırma yolunda gelen baskıların yanında kitlelerin temsilcisi olduğunu söyleyen bazı kuruluşların bölücü davranışları da görüldü. Direnen teknik personele gelen baskılar, boykottan sonra açılmakta olan soruşturmalar başka bir yazıda ele alınmaktadır. Biz burada Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliğinin davranışı üzerinde durarak geçeceğiz. Hatırlanacağı gibi bu kuruluş Teknik Personel Yürüyüşü sırasında da bölücülük yaparak, haklarımızı savunan odalarımızın kapatılmasını istiyecek kader düşmanca bir tavır takınmıştı. Aynı kuruluş boykot sırasında da gazetelere ilân vererek iktidara yaranma - temsil ettiği iddiasında olduğu - teknik eleman kitlesini aldatma yolunu tuttu. Bu kuruluşun kitle düşmanı yöneticilerinden Maaşlı Sekreter Muammer Çetinçelik'in bu işte büyük rolü oldu. Böyle örgütleri eleştirip yola getirmek, böyle yöneticileri örgütlerimizden temizlemek mücadelenin önemli bir bölümüdür.

Bu yazıda Personel Kanununun felsefesini, dayandığı ekonomik ve politik temeli, mücadelemiz sırasında ortaya çıkan yanlış görüşleri de eleştirerek ortaya koyacağız. Buradan da bu tasarıya karşı takınılması gereken tavır, mücadelemizin izlemesi gereken yol konularına, aydınlık getirecek sonuçlara ulaşmaya çalışacağız.

Personel Kanunu tasarısı hazırlanırken, memur ve teknik personel kitlelerinin büyük çoğunluğu, maddî koşulların düzelebileceği, yıllardır sürmekte olan geçim sıkıntılarının birazcık olsun hafifliyebileceği ümidini besliyorlardı. Bu ümidin kaynağında geniş kitlelerin, iktidarı ellerinde tutan güçlerin nitelikleri, bugün işlerlikte bulunan baskı ve sömürü mekanizması hakkında henüz yeterince bilinçlenmemiş, onu tam olarak tanıyamamış olmaları yatmaktadır.

Memur kitleleri - ve genel olarak halk kitleleri - üzerinde sürdürülen ve her geçen gün yoğunlaşan sömürü ve bu sömürüyü sağlayıp garantiye alarak sürekli kılmayı amaçlayan baskılar, bu düzenin karakteridir. Siyasi iktidarı elinde tutan azınlığın ayakta durabilmesi, maddî çıkarlarını hergün biraz daha

artırıp, garantileyebilmesi bu sömürü ve baskıyı zorunlu kılmaktadır. Bu bakımdan personel kanunu ile iktidarın sağlayabileceği maddî olanaklar, işbirlikçilerin sömürü hırsıyla sınırlıdır. Bu sınırlı olanaklar ise ekmekten, demire, bir bardak biradan kefenlik beze kadar getirilen zam ve vergiler tarafından şimdiden yokedilmiştir. İktidar yetkililerinin «katsayı 6,5 a indirilebilir» biçimindeki sözleri söylediklerimizin en önemli kanıtıdır. Esasen, bugünkü düzenin, yabancılarla ortaklaşa, yurdumuzun yeraltı, yerüstü bütün kaynaklarını sömürme, geniş halk kitlelerini sömürü ve baskı altında tutma esasına dayandığını, iktidarın, hem dayandığı, aşırı kâr hırsıyla dolu çevreleri doyurmasının, hem de halk kitlelerine yeni olanaklar sağlamanın mümkün olmadığını söylemek çok açık bir gerçeğin ortaya konmasından başka birşey değildir. Bugün yurdumuzda, iktidardan nimetlenen bit avuç azınlık ve iktidarın gerici propagandasının etkisindeki dışarıda, çoğunluğun kanısı bu noktada toplanmaktadır.

Bu nedenlerle, bütün değişiklikler, Personel Kanunu, onunla birlikte gelen baskı kanunları, vergiler, zamlar hepsi, iktidardaki güçlerin maddî çıkarlarını organize etmekten başka bir amaç güdemezler. Gütmemektedirler. Baskı ve sömürüyü sürdürebilmek, dayandığı işbirlikçi sermayedarların, yabancı ve işbirlikçi müteahhit firmaların ithalatçıların, montajcıların çıkarlarını sürekli olarak koruyup geliştirebilmek için kanunlar hazırlamak iktidarın benimsediği bir ödev olmuştur.

Ne var ki, iktidar, daha önce olduğu gibi, yeni Personel Kanunu ile de çalışanlar arasından yüksek mevki sahibi yaptığı, büyük maddî çıkar sağladığı bir «işbirlikçi bürokrat» azınlık yaratmaktadır. Her meslekten gelen bu «işbirlikçi bürokrat» azınlık iktidarın çalışanlar arasındaki baskı aracıdır. Kitle mücadeleleri bunlar aracılığı ile durdurulmak istenir, çeşitli sindirme hareketleri bunlar tarafından düzenlenir. Geniş çalışan kitleler daha fazla sömürü ve baskı altına alınırken yüksek ücretli bir «işbirlikçi bürokrat» azınlık yaratılmak istenmektedir.

İşte Personel Kanununun dayandığı ekonomik ve politik temel budur.

ASIL SORUN VERGİLER, ZAMLAR VE ARTAN PAHALILIKTIR

Zamlar ve vergilerle gittikçe şiddetlenen hayat pahalılığı personel Kanununun gölgelediği asıl sorundur. Kitleleri harekete getiren, bütün çalışanların karşı olması, direnmesi gereken bu sorundur. Önemli olan ele geçen paranın binlerle ifade edilmesi değil, kaç.kilo domates ettiğidir.

İktidar yetkilileri gelen direnişler karşısında «Personel Kanunu tasarısını geri alabiliriz» demektedirler. Böylece, eskiye nazaran aylıkları biraz artanların korkuyla tasarıya sahip çıkacaklarını, kitleleri birbirine düşürüp aradan sıyrılabileceklerini sanmaktadırlar. Fakat aynı yöneticiler - asıl geri alınması istenenleri - vergileri ve zamları geri almaktan hiç söz etmiyorlar. Bu da, Personel Kanununun, hiçbir reform getirmiyen, zam, vergileri perdelemek amacını güden, bu amaçla bazı ağızlara bir parmak bal çalan bir sömürü ve baskı kanunu olduğu gerçeğini bir kez daha doğrulamaktadır.

İktidardakilerin bütün gözden uzak tutma çabalarına rağmen asıl mücadele platformunun, iktidarın sömürüye dayalı ekonomi politikasının sonucu olan zamlar ve vergiler olduğu gün gibi ortadadır. Zamlar ve vergiler platformu üzerinde verilecek mücadele, kaçınılmaz bir şekilde, iktidardaki güçler ve-

onların politikasıyla, çalışan kitlelerin ve bütün halk tabakalarını sömürüşüz bir yaşantıya kavuşturacak olan politikalarının mücadelesi olacaktır. Mücadelenin özünü oluşturan bu noktalar kavranmadıkça, dar sınırlı bir mesleki mücadeleye içinde boğulup kalmaktan kurtulunamaz. Ancak, mücadelenin bu geniş kapsamı ve uzun vadeli hedefleri görülür ve gösterilirse gerçek kurtuluşa ulaşılabilir.

MADDİ OLANAKLARI DÜZELTME MÜCADELESİ, DEMOKRATİK HAKLAR UĞRUNA MÜCADELEDEN AYRILAMAZ

Son derece haklı olan maddî yaşantımızı düzeltme mücadelesi, demokratik haklar uğruna verilen mücadeleden ayrılamaz. Esasen, «demokratik haklar» diye adlandırdığımız, grev, toplu sözleşme, sendikalaşma ve diğer bütün siyasal haklarımız, maddî olanaklarımızı düzeltme mücadelesinde kullanacağımız silahlardır. SİLİHSİZ MÜCADELE OLMAZ. Bu hakları kazanmadan durumumuzu düzeltebileceğimizi sanmak, bu işi, asla gerçekleştirmeyecek olanlara emanet etmek demektir.

Eğer demokratik haklarımız olursa her yıl artan hayat pahalılığı karşısında ücretlerimizi ayarlamak üzere toplu sözleşme yapabiliriz, bu olanak ortadan kalkarsa greve gidebiliriz. Bunları sağlamak için Sendikalar kurabilir, kurduklarımızı özgürce geliştirebiliriz. Başlangıçta oldukça iyi mâfî olanakları tanıyan 4/10195'in zaman içinde yenilenememesi ve bizi gittikçe daha ağır koşullara itmesi bu bakımdan iyi bir örnektir. Odalarımız ve TEK-SEN gibi kuruluşlarımız, maddî olanakları düzeltme mücadelesinin demokratik hakları kazanma mücadelesinden ayrılamayacağını görerak yayınladıkları her ' bildiriye bu konudaki isteklerimizi dile getirmişlerdir.

Demokratik haklar bütün yurttaşların hakkıdır. Bunları elde etmek için verilecek mücadeleden daha haklı bir mücadele düşünülemez. Bu mücadeleyi vermek veya bu haklara sahip olmak için çalışanlar içinde şu veya bu adla yer almak önemli değildir.

Bugün yurdumuzda, geniş halk kitleleri - doğal olarak memurlar - ağır anti-demokratik baskılar altındadır. Her türlü hak arama, örgütlenme sesini duyurma özgürlüğünden yoksun olan kitlelerin en büyük ihtiyaçlarından biri bu haklara kavuşmaktır. İçinde bulunduğumuz düzende bütün halk kitleleri bu hakları uğruna mücadele etmek zorundadır. Nitekim bunu anlayan yığınlar kıpırdanmaktadır. «Geçen Ay» adlı yazımızda bunun sayısız örnekleri vardır. Teknik Personel de üretim faaliyeti içinde devlet hizmetlerini gören bir kitle olarak çalışanlar arasındadır. Ve onun kaderini paylaşmaktadır. Bu yüzden gerçek kurtuluş, bütün memur kitleleri ile birlikte, demokratik haklar uğruna verilecek mücadelenin başarısına bağlıdır. Çok doğaldır ki, bu mücadele, ortak hedeflere yönelen halk kitlelerinin mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Personel Kanunu tasarısı memurlara hiçbir demokratik hak tanımamaktadır. Geniş memur kitlelerini, haklarının çalınmasına, köle gibi çalıştırılmasına, her türlü baskılara karşı, bütün direniş ve hak arama olanaklarından, sosyal güvenlikten yoksun bırakmaktadır. ' Bu durum, koşulların ağırlaşması ile birlikte, memurların esasen dayanılmaz olan yaşantılarını daha da zorlaştırılmaktadır. İktidar, sömürüyü artırırken, sömürü arabasının tekerine taş koyabilecek her türlü engeli ortadan kaldırmak için çabalamaktadır.

DEMOKRATİK HAKLARI, ANCAK ONLAR UĞRUNA MÜCADELE EDENLER BAŞARIYLA KULLANABİLİRLER

İşçilerin mücadelesi bize çok zengin ve başarılı örnekler sunmaktadır. İşçiler, kendilerini baskı ve sömürü altında köle gibi çalıştıranlara karşı, maddî yaşantılarını düzeltmek üzere başarı ile kullandıkları bir takım hakları alabilmek için, asırlar boyu süren uzun mücadeleler vermişlerdir ve hâlâ da vermektedirler. Bütün dünyada ve yurdumuzda işçi mücadelesinin bugünkü düzeye ulaşabilmesi kuşkusuz onların örgütlü ve birlikte hareket edebilmeleri sayesinde mümkün olmuştur. Yoksa tarih boyunca gelmiş geçmiş sömürücü iktidarlar grev, sendikalaşma, toplu sözleşme ve siyasal hakları işçileri pek sevdikleri için tanımamışlardır. Bu hakları kazanabilmek için ÖRGÜTLÜ BİRLİKTE ve «HAK VERİLMEZ ALINIR» ilkesine dayalı bir mücadele vermek zorunludur. Diğer taraftan demokratik hakların ancak onlar uğruna mücadele veren kitleler tarafından kullanılabilceği de bir gerçektir. Ancak bu mücadele içinde ÖRGÜTLENEN bu hakların bir silah, -zorunlu bir silâh- olduğunu kavrayan kitleler onları kullanabilir. Yani hem hakları kazanmak hem de onları kullanmak için ÖRGÜTLÜ mücadele zorunludur. Hakların sömürücü güçler tarafından tanınmasını bekliyerek ve onların icazetiyle hiçbir mücadele başarıya ulaştırılmaz. Personel kanunu tasarısına karşı direniş sırasında bu gerçekleri unutan bazı görüşler ortaya çıkmıştır. Şimdi o görüşlerin eleştirisine geçelim.

KİTLELER YALNIZ KENDİ KUVVETLERİNE GÜVENEBİLİR.

Mücadele sırasında ortaya çıkan yanlış görüşleri eleştirip düzeltmek tarlayı yabancı otlardan temizlemeye, suyun akacağı yoldan taş toprak yığıntılarını çekip almaya benzer. Başarı geniş oranda bu eleştiri çabalarının sonucuna bağlıdır. Yoksa tarlayı yabancı otlar kaplar ve su istemediğimiz yerlere akar.

Ortaya çıkan yanlış görüşlerden birincisi, «iktidarı elinde tutanlarla görüşülerek bir takım ücret artışları ve haklar alınabileceği» ni ileri süren görüştür. Hatta bu görüşün savunucuları işi, bir takım hukuk oyunlarıyla, kanunların lehimize olan bir takım yorumlarını yöneticilere söyleyerek hak alınabileceğini söylemeye kadar götürmüşlerdir. Kitlelerin ve onların temsilcilerinin mücadelenin gereklerine göre, kim olursa olsun herkesle görüşmeleri, kanunları kitle yararına olarak sonuna kadar zorlayıp kullanmaları gerektiği görüşü doğrudur. Yanlış olan, bu yola mücadeleyi bırakacak derecede önem veren, bunu herşeyi halledecek bir yolmuş gibi ileri süren görüştür. Bu görüş, sömürücülerin iktidarını tarafsızmış gibi göstermekte, bunlarla halk kitleleri - doğal olarak memur kitleleri - arasındaki uzlaşmaz zıtlığı sömürücüler lehine kitlelerin gözünden saklamak istemektedir. Asla mücadelemize faydalı bir yanı yoktur. Kanunlara gelince; kanunları çıkarlarına uygun olarak ayarlamak iktidarda oldukları sürece egemen güçlerin tekelindedir.

Hukuk oyunlarıyla hak alınacağını savunmak, sömürünün kanunlara uygun olanına «evet» demekten başka birşey olamaz. Sömürülenler sömürüyü sürdürmek için bu görüşün savunucularını tatmin edecek şıklıkta kanunlar çıkarabilirler. HAK ALMAK İSTEYEN KİTLELERİN DAYANABİLECEKLERİ TEK KUVVET, KENDİ KUVVETLERİDİR.

OPORTÜNİZM (Fırsatçılık) BİR MÜCADELE YOLU DEĞİLDİR.

Eleştirilmesi gereken diğer bir görüş ise, «Teknik personel sayıca azdır, mücadeleyi dar tutarsak iktidar bize bazı haklar tanıyabilir. Yoksa iktidarın bütün memurları tatmin etmesi olanaksızdır» görüşüdür. Bu görüşün çıkarıcı bir kurnazlıktan başka, doğru bir yanı ve yönü yoktur. Bu yoldan kazanılacak ufak tefek hakların hiçbir zaman kullanılamıyacağı yazımızın yukarı bölümlerinde ortaya konmuştur. Çıkarları aynı olan kitlelerin birbirini gammazlayıp sömürönlere yaranma yarışı içinde dövüşmeleri onları götürse götürse iktidar köleliğine götürebilir. Kötünün yanında iyi olmak için kitlelerin geleceği üzerinde kumar oynama kurnazlığı akıllı bir yol olamaz. Oportünizmle kitle mücadeleleri zafere ulaştırılmaz.

MÜCADELE EN GENİŞ CEPHEYLE ZAFERE ULAŞTIRILABİLİR.

Çıkarları aynı yönde olan kitlelerin birbirine düşmesi çoğunlukla iktidardakilerin işine yarar. Çoğu zaman bu bölünmeler onlar tarafından yaratılmaya ve kışkırtılmaya çalışılır. Bu iş, kitle içine sokulan, kitle arasından kiralanmış ajanlar aracılığıyla yapılabildiği gibi, bazı iyi niyetli kişilerin mücadele konusunda yeterince bilinçli olmamaları, kısa vadeli çıkarlar uğruna mücadele hedeflerinden uzaklaşmaları da kitlenin düşmanlarına yarar. İktidar Personel Kanunu ile bütün bu yolları denerken, ufak tefek gelir farkları yaratarak, şu veya bu unsurları daha fazla haklarla donatarak, yüksek kademeleri kapmak için bir kendine yaranma yarışı açarak ta kitle mücadelesini geriletme yolunu tutmaktadır.

Gerici iktidarlar, iktidar için tehlike teşkil edebilecek güçlere maddi olanaklar sağlayarak rahata kavuşmaya da dikkat ederler. Personel kanunu hazırlanırken ordu mensuplarının dışarda tutulması bu tutumun bir sonucudur. İktidar böylelikle ilerici yönleri ağır basan ordu içinden kendine yönelebilecek bir muhalefeti yoketmek istemektedir. Diğer yandan iktidar, dayanmakta olduğu irticai memnun edip onu halk arasında kendi propaganda aleti olarak kullanma işine hız verme amacını gütmektedir. Halk kitlelerinin gerçekleri görmesini önlemek için gerici iktidarların parayla tutulmuş irtica güçlerinin propagandasına ihtiyacı vardır. Bu arada kitle hareketlerine karşı silâhlı bir güç olmaya zorlanan polis örgütüne de diğer kitlelerden farklı maddî çıkarlar sağlanmakta oluşu akıldan çıkarılmamalıdır. Orduya, din adamlarına ve polis örgütüne tanınan ayrıcalıkların —aslında bu kitleleri ileri bir yaşantıya kavuşturmadığı da düşünülürse— iktidarın bölücü davranışları arasında bir yeri olduğu anlaşılmalıdır. <

Personel Kanunu tasarisına karşı direniş sırasında bazı arkadaşlar, «hukuklular, siyasallılar, teknikliler v.s.» gibi bir takım meslek ayırımlarına gittiler. Bir kısmı «kanunları hukuklular yapıyor onun için kendi mesleklerine geniş olanaklar getiriyorlar» dedi. Bir kısmı da «mecliste hukuklu, siyasallı fazla; biz de bu meseleyi meclise fazla teknik eleman milletvekili sokarak halledebiliriz» görüşünü savundu. Bu görüşleri biraz yakından ele alalım. Kanunları hukukçuların yapması çok olağandır. Kaldı ki personel kanunu hazırlayanları bütün hukukçular kitlesinden ayırarak, iktidarın bölücülük, kitleleri sömürme ve baskı altına alma siyasetinin plâncı ve uygulayıcıları olarak «işbirlikçi bürokrat» tabaka içindeki yerlerine koymalıyız. Onların kendi mesleklerinden olanları kayırması ise, geniş kitlelere —hukukçulara da— sömür-

rülme bakımından önemli ayrıcalık getirmeyen —bölücülük yönünden başka dikkate değer yanı olmıyan— bir davranıştır. Ayrıca, kanunları hukukçuların yapması ile yabancı firmalara hazırlanmış projelerin ve yurt yararına aykırı montaj sanayiinin hesapçılığının teknik elemanlar tarafından yapılması arasında ne gibi büyük farklar vardır? Meclislere adam sokmaya gelince, hem işbirlikçilerin, toprak ağası ve tefecilerin temsilcisi olmak hem de çalışan kitlelerin çıkarlarını savunmak olanaksızdır.

Bu durum çalışanlar lehine düzeltmenin yolu, ufak tefek ayrılıkları, abartmak, asıl zıtlığı, asıl hedefi gölgeliyecek derecede büyük göstermek değil, MÜCADELEYİ EN KÜÇÜK MUHALEFET DUYGUSU BESLEYEN İNSANA KADAR GENİŞLETMEKTİR.

MÜCADELE, ÇIKARLARI BİZİMLE AYNI OLAN, AYNI GÜÇLER TARAFINDAN SÖMÜRÜLÜP EZİLEN, BİR TEK BİREYİ DAHI DİŞİNE İTİMİYEN EN GENİŞ CEPHE KURULARAK BAŞARIYA ULAŞTIRILABİLİR. AYRILIKLAR DEĞİL ORTAK NOKTALAR ORTAYA KONARAK KİTLELERİN HAKLI MÜCADELESİ ZAFERE ULAŞTIRILABİLİR. İKTİDARIN BÖL-YÖNET TAKTİĞİ ANCAK BÖYLE ETKİSİZ KILINABİLİR.

TEKNİK PERSONEL

Personel kanununun teknik personele neler getirmekte olduğu, daha doğrusu onu nasıl güvenlikten yoksun bir yaşantıya mahkûm ettiği kuruluşlarımızın yayınladıkları bildirilerde, grafiklerde, yapılan toplantılarda arkadaşlarımız tarafından ortaya kondu. Yeri geldikçe bunlara da değinerek bugünkü durumu belirliyecek bazı tesbitler yapmak zorunludur.

4/10195'e göre çalışan binlerce teknik elemanın bugüne kadar olduğu gibi, bugün de içinde bulunduğu durum nedir?

Çıktığı günlerde teknik personele bir takım çekici maddî olanaklar sağlıyan 4/10195 giderek, artan hayat pahalılığı karşısında teknik elemanları yaşanması zor bir hayata mahkûm etmiştir. Yeni getirilen kanun bu durumda en ufak bir değişiklik yapmadığı gibi, koşulları daha da ağırlaştırmakta, ücretleri azaltmakta, terfi olanaklarını geçmişe oranla çok daraltmaktadır.

Yüksek kademelerde yer alan yönetici teknik elemanlar, mevkilerini alt kademelerdekilere karşı, iktidardaki güçler yararına baskı aracı olarak kullanmaktadırlar. Teknik personel «disiplin» adına onursuz ve kişiliksiz durumlara düşürülmekte, mantıksız emirlere uymak zorunda bırakılmaktadır.

Devlet yönetiminin her kesiminde partizanca egemen olan iktidarın davranış ve baskıları, teknik personeli de etkisi altında tutmaktadır. Öyle ki iktidarın seçim zamanlarında devlet kuruluşlarını propaganda aracı olarak kullanmasına karşı teknik eleman seyirci kalmak zorundadır. Yeni Personel Kanunu bu durumda bir değişiklik yapmayacaktır.

Yurt yararına ve ihtiyaçlarına göre yapılması gereken plân ve yatırımlar iktidar partisinin propaganda amaçlarına uygun olarak düzenlenmektedir. Teknik eleman bunun karşısında hiçbir yetki ve inisyatif sahibi olmamanın acısını çekmektedir. Çoğu kuruluşlarda, belediye reisleri ve köy muhtarları "bu konularda teknik elemanın asla sahip olmadığı oranda yetki ve rol sahibi bu-

lanmaktadır. Çeşitli baskılarla teknik personelin fikrini söylemesi, hatta düşünmesi yasaklanmaktadır. Yeni kanun bu durumu daha da kötüleştirecektir.

• Baskılara boyun eğmeyen arkadaşlar ya işten uzaklaştırılmakta, ya da gerekçesiz tayinlere uğratılmaktadır. Bunlara karşı teknik elemanın hiçbir iş garantisi yoktur. Yeni kanun da böyle bir garanti getirmemektedir.

Görüşleri siyasal iktidarınkine uyan bir azınlık kayırılmakta, uymayanlar ise hertürlü özgürlükten yoksun bırakılmak istenmektedir.

Tayin, tazminat, emeklilik, hergün haksızlığa uğrayanların karşılaştıkları konulardır.

.Diğer önemli bir nokta, bütün devlet dairelerinde olduğu gibi, devlet kuruluşlarının müteahhit firmalarla ve aracı ithalatçılarla kurdukları çıkar bağlarının bu kuruluşlarda yolsuzluk ve rüşveti adeta bir ahlâk haline getirmiş, meşrulaştırmış olmasıdır. Birçok teknik eleman işbirlikçilerin çıkarları uğruna bu gereksiz işleyişe hizmet etmeye zorlanmaktadır.

Özellikle kontrol mühendislerine suistimallere katılmak hiç olmazsa bunlar karşısında seyirci kalmak yolunda baskılar yapılmaktadır. Öyle ki, rüşvet almayan suistimallere katılmayanlar müteahhitlerle bazı kuruluşların başındakilerin kurdukları ortaklığın gazabına uğratılmakta, ihale yoksullukları karşısında susmuşlar aforoz edilmektedir. Teknik eleman bu işlerde adeta zorunlu suç ortağı yapılmaktadır.

Üzerinde en çok durulan ve durulması gereken başka bir nokta, bugünkü işleyişin, teknik elemanın, özellikle mühendislerin yaratıcı, araştırmacı, ileri götürücü, özgür niteliklerini körleten yönüdür. Bu durum yurdumuzda uygulanan işbirlikçi politikanın bir sonucu ve bizzat kendisidir. Arkadaşımız Elek. Y. Müh. Şinasi Güçeri, Devrim gazetesi'ne yazdığı bir makalede durumu şöyle anlatmaktadır «Kamu kesiminde, mühendisin asıl hizmetlerine ihtiyaç duyulmamakta ve şayet duyulacak olursa, yabancı kaynaklara başvurulması en tabii bir çare olarak düşünülmektedir. Şimdiye kadar memleketimizde inşa edilmiş olan tüm elektrik santralleri, maden ihraç tesisleri, kimya tesisleri, gübre ve tekstil fabrikaları, çimento, şeker, kâğıt ve çelik fabrikaları, sentetik elyaf fabrikaları gibi hertürlü üretim kompleksleri bu biçimde kurulmuştur. Uçaklarımız, gemilerimiz, taşıt araçlarımız, ordumuzun topu, tüfeği, tankı, radarı, bütün elektronik sistemlerimiz hep dışardan temin edilmekte ve bu durum Türk milletine en doğal bir olaymış gibi gösterilmektedir». Teknik elemanın yukarıda saydığımız niteliklerini geliştirip uygulamasını önleyen — gene Ş. Güceri'nin dediği gibi— onun «yalnız okur-yazarlığından yararlanan» bu işlerliğin temelinde açıkladığımız işbirlikçi politika vardır. Bu politika yurdumuzun sanayileşmesini asla istememektedir, ama bunu sağlayamayacaktır. Bu yüzden, teknik elemanın özlediği çalışma ortamına ulaşabilmesi bu politikayı ortadan kaldırıp, hızla sanayileşmeyi sağlayacak, Teknik personelin halk kitleleri ile birlikte bu politikayı egemen kılma mücadelesine girmesi bu yüzden de bir zorunluluktur.

Yeni personel kanunu bu durumları gözlerden uzak tutma çabası içinde, mevcut işlerliği sürdürmek, işbirlikçiler, yararına daha da şiddetlendirmek amacı ile hazırlanmıştır.

Teknik eleman kitlesi, gün geçtikçe bu gerçekleri daha iyi görmekte, halkımıza gösterme çabasına girişmektedir. Özellikle İnşaat, Maden ve Elektrik

Mühendisleri odalarının kamu kuruluşlarında ve genel olarak yurdumuzun çıkarları üzerinde oynanan oyunları teşhir etmede gösterdikleri olumlu ç'aba gün geçtikçe yoğunlaşmaktadır. Son boykot hareketlerinde de bunun sayısız örnekleri verilmiştir. Nitekim 29 Mayıs günü yapılan 'genel forum, basın bildirisinde, bu açıkladığımız gerçeklere geniş oranda yer vermiştir. Aynı forum, «ülkemiz halk yararına büyük üretim hamlelerine erişinciye, çalışan tüm değerleri yaratan kol ve kafa emekçileri kurtuluncaya kadar mücadeleye» kararlı olduğunu açıklayarak mücadelemize ışık tutmuştur.

Son olarak birde personel kanununun «beyin göçü» diye adlandırılan, binlerce yetişkin elemanımızın yurdumuzu sömüren yabancı güçlere 'peşkeş çekilmesi anlamına gelen olay karşısındaki konumuna bakalım. Kamu kuruluşlarında çalışan teknik elemanlarımızın çoğu 'şimdiden yabancı, ülkelere gitmeyi ciddi olarak düşünmeye başlamışlardır. İktidardakilerin bunu çok olağan, hatta yabancı ortaklarına yaranma fırsatı çıktığından ve 'ülkenin geleceğini yokeden herşey onların yararına olduğundan sevinçle karşılayacakları muhakkaktır. «Beyin göçü» denilen bu mekanizmayı da halk kitleleriyle birlikte mücadele eden teknik personel parçalayacaktır.

Kısaca, Personel Kanunu, maddi olanaklarımızı genişletmeyen, demokratik haklarımızı sağlamıyan, hiçbir sosyal güvenlik tanımayan, hiçbir reform niteliği olmıyan bir kanundur. Personel Kanunu, yeteneklerimizi geliştirmemize, yabancı şirketlerin hesapçılığından kurtulmamıza, müteahhit ve işbirlikçi baskısı karşısında direnebilmemize, üst mercilerden ve iktidardan gelmekte olan baskılara karşı durabilmemize yarıyacak hiçbir olanak ve yenilik getirmemektedir.

Personel Kanununun niteliğine uygun olarak bütün memur kitleleri direnmektedir. Teknik Personelin yaptığı boykot, örgütlerimizin yaptığı toplantılar, yayınlanan bildirimler, mücadelenin henüz başlangıcıdır. Mücadele uzun vadeli olacaktır. Daha birçok aşamalardan geçecektir. Ancak mücadelenin doğru temellere oturtulması başarıyı hızlandıracaktır.

Bu mücadeleye, direnişe geçen geçmiyen bütün memur kitleleri dahil halkın her kesimini içine alan bir nitelik kazandırmak, asıl direnme noktasının zamlar ve vergiler olduğunu, demokratik haklar uğruna mücadelenin bu mücadelenin ayrılmaz parçası olduğunu unutmamak gerekir.

Çığ gibi büyüyen mücadele hızla birleştirmeli, bölük pörçük hareketler kitle eylemlerine dönüştürülmelidir. Yalnız teknik elemanların bağlı olduğu örgütlerle değil, TÖS, İLKSEN, PERSEN gibi memur sendika ve örgütleriyle, işçi sendikalarıyla ekonomik, siyasal bunalıma ve baskıya karşı bütün örgütlerle dayanışma ve birlik sağlanmalıdır. Kendi sendikamız TEKSEN güçlendirilmeli, daha ileri hedeflere yöneltilmelidir.

ZAFER ÇALIŞAN KİTLELERİNDİR.